

..

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.23/2022/13.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2022. május 4. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt Terhelt1 vádlott ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2021. november 17. napján kihirdetett 214.B.501/2020/84. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést börtönben rendeli végrehajtani.

Megállapítja, hogy a 2.292.310 (kettőmillió-kettőszázkilencvenkettőezer-háromszáztíz) forint büntügyi költségből fennmaradó 1.972.186 (egymillió-kilencszázhetvenkettőezer-száznyolcvanhat) forint büntügyi költséget az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 54.000 (ötvennégyezer) forint büntügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. november 17. napján kihirdetett 214.B.501/2020. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetnének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés a) pont], ezért halmazati büntetésül 8 év fegyház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat 320.124 forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] A kihirdetett ítélettel szemben a tárgyaláson jelenlévő ügyész a vádlott terhére, hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása, míg a vádlott és védője elsősorban felmentés érdekében, másodlagosan téves jogi minősítés miatt, harmadlagosan pedig enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

[3] Az ügyészség előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság által figyelembe vett bűnösségi körülményeken túl súlyosító körülmény a garázda jellegű és a köznyugalom súlyos megzavarására alkalmas elkövetési mód, továbbá az, hogy a cselekményt egy a házban lakó kiskorú gyermek is észlelte. Mindezen további súlyosító körülményekre is tekintettel, valamint a vádlott korlátozott beszámítási képességére is figyelemmel, megítélése szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott, a törvényi középérték alatti tartamú szabadságvesztés büntetés nem alkalmas a Btk. 79. §-ában megfogalmazott büntetési célok elérésére, ezért mind a szabadságvesztés büntetés, mind pedig a közügyektől eltiltás tartamának emelését tartotta szükségesnek.

[4] A védő is előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását. Álláspontja szerint az ítélet a Be. 592. § (2) bekezdés a), b) és d) pontjai alapján részben megalapozatlan, amely azonban az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő iratok tartalma, ténybeli következtetés útján kiküszöbölhető és eltérő tényállás megállapítására adhat lehetőséget, amely alapján elsődlegesen a vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentését, másodlagosan a letöltendő szabadságvesztés mérséklését és végrehajtásának felfüggesztését kérte. Felhívta a figyelmet arra, hogy a vádlott a pincében és az udvaron tevékenykedett, és a balta pedig mint munkaeszköz a keze ügyében volt, ezért magatartásához nem lehet emberölési szándékot kapcsolni. Sérelmezte, hogy tanú14 vallomását mellőzte az ítéletéből az elsőfokú bíróság, holott vallomása azt tartalmazta, hogy a verekedés során hol az egyik, hol a másik fél kerekedett felül, és az is előfordult, hogy a balta a sértett kezében volt és azzal fenyegette a vádlottat. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az 1. számú és 2. számú tanú ugyanilyen tartalmú vallomásait nem fogadta el hitelesnek, ezért az általa megállapított tényállás részben felderítetlen maradt. Érvelt azzal, hogy a vádlotti cselekvőség második része a sértetti közrehatásra, provokációra következett be, és ezért a vádlottnak nem lehetett előre kitervelt szándéka az emberölésre; a vádlott érzelmileg túlfűtött, felindult állapotban volt, nem látta át tettei következményét. Nem támasztja alá az sem ezt a minősítő körülményt, hogy a vádlott cipőjére védőzacskót húzott, hiszen vallomása szerint a padlásra akart menni tevékenykedni. Rámutatott arra is, hogy a cselekményre délután 3 óra körül, napfényes időben került sor, amikor a cselekményt sokan észlelhetik, ezért egy kesztyű felvételével senki nem gondolhatja alappal, hogy a nyomait el tudja tüntetni. Álláspontja szerint mindez arra utal, hogy az előre kitervelt elkövetést nem lehet megállapítani. Hivatkozott az

igazságügyi elmeorvos szakértői véleményre is, amely szerint a vádlott szellemi leépülése enyhén korlátozta abban, hogy az ítélet szerinti cselekményét előre kitervelten átláthassa, illetve az ahhoz szükséges előkészületeket megvalósítsa. A védő álláspontja szerint a szakértői megállapításra figyelemmel ellentmondás van azon elsőbírői ténymegállapítás között, hogy a vádlott azt átlátta, hogy cselekményével emberölést fog megvalósítani, és azon tény között, hogy azt viszont már nem látta át, hogy a nyomait hogyan tüntesse el. Ezért a védő álláspontja szerint eltérő jogi minősítésként felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntette vagy erős felindulásból elkövetett emberölés büntettének kísérlete állapítható meg védenca terhére. A büntetés kiszabása körében hangsúlyozta, hogy jelentős enyhítő körülmény a sértetti közrehatás, a cselekmény kísérleti szakban maradása, az időmúlás, az, hogy a vádlott kényszerintézkedés hatálya alatt áll már két és fél éve.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.32/2021/52. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, az általa rögzített tényállás mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, az felülbírálatra alkalmas. Hivatkozott arra, hogy a Fővárosi Törvényszék indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, részletes és kimerítő indokát adata annak, hogy miért vetette el a vádlotti védekezést, érvelése megfelel a logika szabályainak. Álláspontja szerint új bizonyíték hiányában a vádlott bűnösségét vitató, a bizonyítékok felülmérlegelésén keresztül a vádlott felmentését célzó fellebbezés a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre. Kiemelte, hogy a megállapított tényállásból helyesen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott elkövetéskori tudattartalmára, bűnösségére, cselekményének minősítése is törvényes. Utalt rá, hogy a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban megfogalmazottakra figyelemmel helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a vádlott tudata átfogta a sértett halála bekövetkeztének lehetőségét, egyenes szándékkal a sértett halálát kifejezetten kívánta. Az pedig, hogy a vádlott magához véve az elkövetéshez használt eszközt várta a sértettet, az előre kiterveltségre utal, ahogy az is, hogy a vádlott céltudatos, tervszerű magatartást tanúsított, kesztyűt és cipőjére lábzsákot húzott. A jogi minősítés körében kifejtett indokolással egyetértett. A büntetéskiszabási körülmények körében arra hívta fel a figyelmet, hogy az enyhítő és súlyosító körülmények nagy részét az elsőfokú bíróság feltárta, azonban nem értékelte súlyosító körülményként a cselekmény garázda jellegű, a köznyugalom súlyos megzavarására alkalmas voltát, továbbá, hogy annak szemtanúja volt egy 10 éves gyermek. Álláspontja szerint bár az enyhítő körülmények – különösen az, hogy a vádlott enyhe fokban korlátozva volt cselekménye társadalomra veszélyességének felismerésében – indokolják a középértékűtől való eltérést, azonban azt semmiképpen nem látta indokoltnak, hogy a törvényszék a törvényi minimum alá szálljon. A büntetési célok elérése érdekében szükségesnek tartotta a szabadságvesztés büntetés és ahhoz kapcsolódóan a közügyektől eltiltás tartamának a törvényi minimumhoz közelítő mértékű emelését. Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezéseit törvényesnek találva, indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát emelje meg, egyebekben pedig a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben az elsőfokú ítéleti rendelkezéseket.

[6] A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a bejelentett fellebbezését annyiban módosította, hogy indítványozta az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra történő utasítását, azonban ennek indokát nem fejtette ki. Egyebekben a bejelentett fellebbezését és annak indokolását fenntartva elsődlegesen bizonyítottság hiányában történő felmentésre, másodlagosan eltérő minősítés megállapítására tett indítványt, hangsúlyozva, hogy az emberölés büntettének minősített esete nem állapítható meg a vádlott terhére. Harmadlagos indítványa a büntetés enyhítésére irányult.

[7] A vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy a sértett őt korábban folyamatosan sértegette, és amikor elkezdett vele ordítani és a biciklivel őt meg akarta ütni, ekkor ütött rá a baltával a biciklire, de nem akarta a sértettet megölni, csupán ráijeszteni.

[8] A sértett felszólalásában megismételte vallomását. Előadta továbbá, hogy a vádlott nem kért bocsánatot és tart tőle. Továbbra is neheztel rá, hiszen az életére tört.

[9] Az ügyész, a vádlott és a védő által bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörűen bírálta felül. Ebből következően a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[10] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék eljárása során a perrendi szabályokat mind az előkészítő ülésen, mind a tárgyaláson megtartotta. Hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértésre egyik érdekelt sem hivatkozott.

[11] Az elsőfokú bíróság a tárgyalás során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat betartotta, a vádlott és védője az eljárásban törvényes jogait maradéktalanul gyakorolhatta, az eljárásban résztvevő személyek – a vádlott, a tanúk és a tolmács – figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelően történt.

[12] A törvényszék az élet elleni bűncselekmény tekintetében az ítéleti tényállást mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállás maradéktalan tisztázására törekedett, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat számba vette. Ennek keretében kihallgatta a vádlottat, aki tagadta a bűncselekmény elkövetését, azonban az eljárás során történő számos kihallgatása alkalmával a történetekről különböző, korábbi vallomásaitól eltérő módon adott számot. A vallomása csupán abban volt következetes, hogy nem akarta megölni a sértettet. A vádlotti védekezés ellenőrzése és a tényállás tisztázása érdekében a törvényszék kihallgatta sértett1 sértettet, az 1. és 2. számú tanút, tanú1, tanú2 és tanú6 tanúkat, akik az

ismételt támadás szemtanúi voltak, tanú7 és tanú3 tanút, továbbá a nyomozás során eljáró adatgyűjtést és kihallgatást végző rendőrtiszteket, így tanú12, tanú8, tanú10, tanú9 és tanú11 tanút. Ismertette a sértett által rögzített kamerafelvételtől készített feljegyzést, majd lejátszotta a felvételt. Ismertette az érdemi okirati bizonyítékokat, különösen a szakértői véleményeket, az elfogásról készült rendőri jelentést, az OMSZ iratokat, hivatalos rendőri feljegyzéseket, köztük a 2019. szeptember 16. napján adatgyűjtésről készített hivatalos feljegyzést (nyom. ir. 361. naplósám) és az egyesített igazságügyi elmeorvos és pszichológus szakértői véleményt. Az elsőfokú bíróság az ítélete [5] bekezdésétől a [31] bekezdéséig ismertette, majd a [33] bekezdésétől a [54] bekezdéséig egyenként és összességében értékelte a bizonyítékokat. Az elsőfokú bíróság meggyőző indokát adta annak, hogy terhelt1 vádlott következetlen, egymásnak ellentmondó – és az eljárás egyéb adatai által cáfolt – vallomásaival szemben ítéleti tényállását miért sértett1 sértett és a részselekményeket figyelemmel kísérő tanú1, tanú2, tanú6, továbbá tanú3 tanúk vallomásaira, az ügyben előterjesztett igazságügyi elmeorvos és pszichológus szakértői véleményekre, a kamerafelvételekre és az ismertetett okirati bizonyítékokra alapította. A védő érvelésére reagálva az ítéltábla megjegyzi, hogy a 2019. szeptember 16-i hivatalos feljegyzésben rögzítettek szerint tanú14 csak arról számolt be, hogy hallotta a résztvevő felek ordítozását, felismerte a sértett és a vádlott hangját, és mivel zavarta az ordítozás, ezért fülhallgatót vett fel. Ekkor azt hallotta, amint sértett1 azt mondja „Nesze, ha ezt akartad, megkapod!”. Ez a vallomás nem azonos az 1. számú és a 2. számú tanú vallomásával, tanú14 vallomása az ügy érdemére kihatással nem volt. Az elsőfokú bíróság megindokolta, hogy miért nem fogadta el az 1. és 2. számú tanúk vallomását. A perbíróság mérlegelési jogkörében eljárva ítélete [3] bekezdésében marasztaló történeti tényállást állapított meg.

[13] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[14] A vádlottnak és védőjének eltérő tényállás megállapítására és elsődlegesen felmentésre, másodlagosan hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezése nem alapos.

[15] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. E feltételek hiányában a Be. 594. § (2) bekezdése alapján a másodfokú bíróság nem értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a bizonyítékokat. A vádlott és védője fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, új bizonyítási indítványt nem tett, ezért a vádlottnak és a védőnek a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül elsődlegesen a vádlott felmentésére, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összhatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Az ítéltábla álláspontja szerint e kötelezettségének a törvényszék eleget tett.

[16] A védőnek az eltérő jogi minősítés érdekében bejelentett fellebbezése sem alapos.

[17] Az irányadó tényállás alapján a törvényszék okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére és nem tévedett az élet elleni bűncselekmény jogi minősítésekor sem. A fellebbviteli bíróság osztja a törvényszék ítélete [55]-[67] bekezdésében kifejtett jogi álláspontját.

[18] A 3/2013. Büntető jogegységi határozatban felállított szempontrendszer alapján a törvényszék gondosan vizsgálta azon tárgyi (objektív) és alanyi (szubjektív) körülményeket, amelyek alapján az elkövetői tudattartalom – az ölési szándék – megállapítható. Nem tévedett a törvényszék, amikor a vádlott ölési szándékára vont le következtetést. Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott által használt eszközre (balta), a támadott létfontosságú testtájékra (felsőtest, fej), a támadás erejére, elhúzódó jellegére és irányultságára, az ölésre utaló kijelentéseire és a korábban a sértett torkának elvágására utaló non verbális utalásokra figyelemmel Terheltl vádlott szándéka az élet kioltására irányult, ezért a cselekménye – a halálos eredmény elmaradása folytán – a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntette kísérletének a megállapítására alkalmas. Mindezen körülményekből arra kellett következtetni, hogy a vádlott a sértett halálának bekövetkezését kívánta, azaz egyenes szándékkal követte el a cselekményét, cselekménye befejezett kísérlet. Megjegyzi a fellebbviteli bíróság, hogy a sértettnek térdén és a jobb mellkasfelén horzsolásos sérülései keletkeztek, de ezeket dulakodás eredményezte.

[19] A fellebbviteli bíróság megjegyzi továbbá, hogy a törvényszék által is vizsgált 3/2013. Büntető jogegységi határozat II/2. pontjában a Kúria kimunkálta az emberölés büntette minősített esetei között az előre kiterveltség jellemzőit, amelyekre a védő is helyesen hivatkozott fellebbezése indokolásában. A Kúria ugyanakkor nem zárja ki az előre kiterveltség megállapítását, ha az elkövető beszámítási képessége korlátozott, kóros elmeállapotú, és az sem, ha a cselekményt a leleplezés biztos tudatában (fényes nappal, a szomszédok szeme láttára) követi el. Ezzel szemben tény, hogy a vádlott a baltát kifejezetten azért vette magához, hogy az ölési cselekményt véghez vigye, és az élet kioltására alkalmas eszközzel várta a kapuban a sértettet, akit hátulról támadott meg és csupán a sértett védekezésén múlt, hogy nem következett be az eredmény. Utal arra is a fellebbviteli bíróság, hogy a beszerzett igazságügyi egyesített elmeorvos szakértői vélemény szerint a vádlott szellemi leépülése csupán enyhe fokban korlátozta abban, hogy a vádban leírt cselekményét előre kitervelten átlássa, illetve, hogy a szükséges előkészületeket megvalósítsa. Így a lábzsák és a kesztyű viselése is az előre kiterveltség része. Végül az ítéltábla a vádlott által az utolsó szó jogán elmondottakra utalva megjegyzi, hogy a vádlott azért sem hivatkozhat alappal jogos védelmi helyzetre, mert az irányadó történeti tényállás alapján nem érte őt jogtalan támadás a sértett részéről (EH2019.01.B1.).

[20] Mindezek alapján helyes a vádlott cselekményének a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerinti minősítése. A privilegizált eset megállapíthatóságát kizárja, hogy a megállapított tényállás szerint a támadás lényegében előzmény nélküli volt, amelyre a vádlottnak nem volt méltányolható, igazolható és erkölcsileg menthető oka sem. Ugyancsak nincs helye a Btk. 339. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) pontja szerint minősülő, szubszidiárius jellegű garázdaság büntette megállapításának.

[21] Az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezése nem megalapozott, míg a vádlott és védő enyhítésre irányuló fellebbezése részben alapos.

[22] A Fővárosi Törvényszék ítélete [68]-[69] bekezdésében helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket. Az ítéltábla további enyhítő körülményként értékelte a kísérlet távoli jellegét, azt, hogy a sértett dulakodás során szerzte sérüléseit, ugyanakkor súlyosító körülményként hivatkozik a garázda jellegű elkövetési módra.

[23] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a cselekmény tárgyi súlyára, a vádlott alanyi bűnösségének fokára, valamint az enyhítő és súlyosító körülményekre figyelemmel a vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztés büntetést és közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabott ki. A vádlott által megvalósított cselekmény tíz évtől húsz évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő, a középmérték tizenöt év. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az első fokon kiszabott 8 év szabadságvesztés büntetés és 8 év közügyektől eltiltás mellékbüntetés igazodik a vádlott személyiségében és cselekményében rejlő társadalomra veszélyességhez, a bűnössége fokához, az enyhítő és súlyosító körülmények számához és nyomatékához. A középmértéket el nem érő büntetés kiszabása helyes arra figyelemmel, hogy a vádlott beszámítási képessége enyhe fokban korlátozott volt a cselekmény elkövetésekor, valamint a távoli kísérlet miatt. Ezért a fellebbviteli bíróság, mivel e büntetés és mellékbüntetés együttesen alkalmas a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok eléréséhez, megfelelően szolgálja mind a speciális, mind a generális prevenciót, sem annak súlyosítására, sem annak enyhítésére nem látott törvényes lehetőséget.

[24] A másodfokú bíróság a vádlott egészségi állapotára is figyelemmel lehetőséget látott a Btk. 35. § (2) bekezdésének alkalmazásával a fegyház fokozat helyett eggyel enyhébb, a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja szerinti végrehajtási fokozat - börtön – alkalmazására, ezért az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani.

[25] Az elsőfokú bíróság a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján törvényesen rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátásról.

[26] A másodfokú bíróság pontosította a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezést, rögzíteni kellett, hogy az állam terhén mekkora összeg marad.

[27] A törvényszék a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján törvényesen rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, és a fellebbviteli bíróság ugyanezen törvényhely alapján rendelkezett az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a 2022. május 4. napjáig előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

[28] A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság - helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[29] A másodfokú eljárás során a magyar nyelvet nem ismerő vádlott részéről történő tolmácsolással felmerült bűnügyi költségről a másodfokú bíróság úgy rendelkezett, hogy azt a Be. 576. § (1) bekezdés b) pontja alapján az állam viseli.

[30] A Fővárosi Ítéltábla végzése a Be. 599. § (1) bekezdésén, valamint a Be. 606. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2022. május 4.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva s.k.

előadó bíró

Dr. Mészáros László s.k.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 214.B.501/2020/84. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.23/2022/13. számú ítéletében írt változtatással 2022. május 4. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2022. május 4.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

.